

всички подозрения се струпаха връзъ невѣрния ломбардецъ. Ала Биандрате, заобиколенъ отъ людетѣ си, не се стѣсняваше вече да се държи като самостоенъ господарь, който бърза да се освободи отъ неприятни гости.

Лицето на императора полека-лека доби слабъ руменъ отсѣнякъ. Тѣнка усмивка замръзна на устнитѣ му. Сякашъ само по изтѣнѣлитѣ, изваяни отъ воскъкъ ноздри, можеше да се познае, че е престаналъ да диша. Четири фламандски рицари, съ запалени факли въ рѣжа, ³⁰станаха на мъртва стража край тѣлото. Духовници отслужиха първата заупойка. Никой не можа да убеди Мария да се отдѣли за мигъ отъ скѣпитѣ останки. Метнала тъмно було надъ коситѣ си, съ малко Евангелие въ рѣце, тя остана на колѣне предъ леглото — цѣлата нощъ, заградена отъ тихия молитвенъ шѣпотъ на монахинитѣ, срѣдъ трепкашитѣ пламъчета на едритѣ бѣли воценици, докато навънъ градътъ се тѣлпѣше, разбуненъ и тревоженъ, предъ портитѣ на крепостта, а всички камбани на Тесалоника отекваха отъ време на време, съ дълъгъ, скръбенъ зовъ.

Замаяни, разнебитени, фрѣзитѣ се готвѣха за пѣть. Какъ щѣха да се завърнатъ въ Константинополь какво щѣха да разправятъ на съвета, кому щѣха да повѣрятъ властѣта, тъкмо сега, когато трѣбваше да се изпратятъ на северъ войски въ помощъ на Борила, когато ломбрадитѣ открито се отдѣляха въ самостоятелно кралство безъ да искатъ повече да признаватъ сюзеренство на Константинополь, безъ да искатъ да знаятъ за съдбата на цѣлата латинска империя . . .

Временно натовариха Кононъ дьо Бетюнъ да поеме управата. Съ свито сърдце и накупѣла за мъсть душа, стариятъ рицарь даваше своитѣ повели. Преди да дигнатъ войскитѣ си, заедно съ осоленото тѣло на мъртвия императорь, фрѣзитѣ свикаха на съветъ ломбардскитѣ рицари.

Кононъ дьо Бетюнъ помоли Оберто Биандрате да потвърди правата на младия краль Димитри и да се откажъ за винаги отъ мисълта да доведе въ Тесалоника първородния синъ на Бонифаций Монферато.